

Společnost sester Ježíšových

Na první pohled nevypadají jako řeholnice, protože nenosí závoj a hábit, ale nenechte se tím zmást. Jsou to sestry ze Společnosti sester Ježíšových. Jejich posláním je pomáhat mladým lidem rozlišovat jejich povolání, a tak jsme si s jejich novicmistrovou sestrou Annou Bartoňovou, která připravuje dívky na řeholní život, a se sestrou Barbarou Šebestovou, která letos na podzim skládá první sliby, povídaly nejen o přípravě na řeholní život.

➤ **Nejdřív se zeptám na to, co je na první pohled nejmíc vidět. Proč nenosíte hábit a závoj, jak je u řeholnic sester běžné?**

Sestra Anna: Naším zakladatelem je Ježíš Kristus, který žil podle ignaciánské spirituality. To, jak žil on, předával i nám. Od počátku bylo naší vizí žít řeholní život ve světě a žít ho v jisté prostotě a jednoduchosti. Volíme to, co je jednoduché, prosté a obyčejné a co se zároveň hodí k řeholnímu stavu, ale hábit ani závoj nenosíme.

➤ **Čím vás oslovila zrovna Společnost sester Ježíšových?**

Sestra Barbora: Mě nejdřív oslovil Pán Bůh a hledala jsem, jak prohloubit vztah s ním. Pak do mého hledání přišel covid. Nemohli jsme chodit do kostela, dívali jsme se na mši svatou přes televizi... V tu chvíli jsem zjistila, že mi opravdu chybí svaté přijímání. Začala jsem intenzivně hledat Boží blízkost, a to mě přivedlo k tomu, jestli mým směrem není duchovní povolaní. Obrátila jsem se na sestry Ježíšovy, aby mi pomohly s rozlišováním, a objevila jsem, že mě Pán Bůh opravdu volá k řeholnímu životu. Pak jsem zjistila, že mi to u sester Ježíšových sedí a nemusím hledat, do kterého řádu jít, protože tady jsem

doma. Konkrétně se mi na naší Společnosti líbí právě jednodušost a důraz na ticho jako na prostor pro setkání s Bohem. Taký v ní objevuji smysluplnost pro dnešní dobu, ve které spousta mladých lidí tápe, jak prožít svůj život. Z vlastní zkušenosti vím, jak mi v mém životním rozhodnutí pomohlo duchovní doprovázení i modlitba sester.

A: Já jsem u sester byla několikrát na duchovní obnově a jedna byla v Dubu nad Moravou, kde je pohřbený kněz, který zemřel jako mučedník. U jeho hrobu jsem měla takový silný prožitek, kdy jsem si uvědomila, že chci žít pořádně jako tento kněz život naplno a dát ho Bohu. Přemýšlela jsem, jak to udělat, protože jsem měla jasnou představu, že chci rodinu a hodně dětí, a dokonce jsem měla známost. Odháněla jsem od sebe myšlenky na řeholní život, ale po bifmování na vysoké škole jsem měla období velké prázdnoty. Vedla jsem animátory i společenství, ale nenaplnovalo mě to. Věděla jsem, že mohu dát Bohu víc. Nakonec mě na Svatém Kopečku u Olomouce oslovila sestra, která mě znala, a pozvala mě na exercicie. Sestra Olga mi pak pomáhala rozlišovat moji životní cestu, a nakonec jsem vstoupila jako čekatelka k sestřím.

➤ **Sestro Barboro, co následovalo po tom, když jste se rozhodla vstoupit k sestřím?**

B: Když jsem rozpozнала, že mám jít cestou řeholního života, stala jsem se čekatelkou. Ještě jsem studovala a chtěla studium dokončit, ale už jsem byla v kontaktu se sestrami. Občas mě pozvaly na víkend nebo nějaké setkání. Když jsem dostudovala a začala pracovat, tak jsem se k sestřím přestěhovala. Ještě jsem nebyla úplně v jejich společenství, ale měla jsem možnost zažít řeholní život. Také jsem se v samostudiu nebo s některou ze sester věnovala různým tématům duchovního života.

➤ **Co se pak děje v noviciátu?**

A: Naš noviciát trvá dva roky. První rok je opravdu intenzivní, kdy se novicka začíná věnovat tomu, po čem touží. Učí se a začíná intenzivně objevovat vztah s Bohem. Poznává náš způsob života a pravidla, podle kterých žijeme. V noviciátu se také zabýváme významem řeholního života nebo ignaciánskou spiritualitou.

B: Dozvěděla jsem se tam krásné věci například o vztahu člověka s Bohem nebo o modlitbě. Po vyučování následovala vždycky nějaká práce, třeba na zahradě nebo v domácnosti, protože člověk nemůže pořád jenom studovat. Objevovала jsem, že se to dá pěkně propojovat, a tak jsem začala Boha zvát i do každodenních činností a svěřovat mu to a důvěřovat. V druhém roce noviciátu jsem už byla v našich dalších komunitách a měla jsem různá zaměstnání a služby. Byla jsem například v domě s pečovatelskou službou, chvíli také v denním stacionáři pro osoby s postižením.

➤ **Jak reagovali kamarádi a rodina, když jste jim řekly, že chcete vstoupit k sestřím?**

B: Kamarádi to brali tak, že je to pěkné, někteří říkali, že to čekali. Rodina spíš vnímala, že o někoho přichází. Ale to, že člověk odejde do nějakého společenství, je podobné, jako když se vdá.